ترځوانی په افغانستان کې

نعمت الله رحیمي

ناول

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم: تر ځوانۍ په افغانستان کې (ناول)

لیکوال: نعمت الله رحیمي

د لیکوال برېښنالیک: Niamatullahr3@gmail.com

ډالۍ هر افغان ځوان ته !

۱۹۹۸ز - غزني، افغانستان

د ژمي وروستۍ ورځې وې د طالبانو د واکمنۍ وخت و، فقر، لوږې او بې روزګارۍ زور کړی و، په عمر پخه شمایله له خپل درې اولادونو سر په کور کې یوازې اوسیده، بختور وو هغوی چې د درې ځاښتو ډوډۍ پیدا کولو یوه سرچینه یې درلوده توپیر یې نۀ کولو چې هرچیرته وي خو خلک د یوې ګولې ډوډۍ پیدا کولو لپاره پردیسي هم قبلوله دې شمایلې خاوند کابل کې کار کولو په میاشتو یې د راتګ کوم درک نۀ و، شمایلې یو پنځه کلن زوی او دوې لوڼې یې درلودې چې مشره لور یې ۸ کلنه وه...

د ماسپښین وخت ؤ خپلې مشرې لور حدیثې ته یې غږ وکړ:

- حدیثې لورې!

څو شیبې وروسته حدیثې د کور له انګړ را منډه کړه د خونې له دروازې یې سر دننه کړ په مُسکۍ لهجه یې وویل:

- څه دې ویل ببو؟
- فرهاد او سیما چیرې؟
- اوبو پسې تللي دي

یوه شیبه یې مور غلې شوه سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:

- لورکۍ! ورسه د برنډې په سر بدنۍ ایښې هغه را ډکه کړه لمر تیز دی لمر ته یې کیده چې د مازدیګر اوداسه ته اوبه ګرمې سي

حدیثې د سر په خوځولو د هو ځواب ورکړ او بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته ماشومان راغلل خویندو په انګر کې لوبې کولې خو فرهاد غلی ناست و حدیثه چې د دوی منځ کې هوښیاره وه لوبې یې پریښودې د ورور څنګ ته یې کیناسته ورو یې وویل:

- ولې داسې غلی ناست یې ؟

فرهاد د حدیثې لورې ته نظر کړ نرتوب په کوچني عمر نهٔ پریښود چې ودې ژاړي خو د لمر وړانګو یې په لمدو سترګو کې څرک وهلو، حدیثې د واره وویل:

- ته ژاړې؟

- نه! نهٔ ژاړم خو!

- خو څه؟

ژر یې په لستوڼي اوښکې پاکې کړې په ژړغوني غږ یې وویل:

- پلار به مو کله راځي؟ ژمی تیر سو د کلي هلکان راته وايي چې ستا پلار مړ شوی

بې باکه سلګۍ یې وهلې، حدیثې یې پر سر لاس تیر کړ ویې ویل:

- بنۀ هلکان نۀ ژاړي، ګونګی دې شي چا چې داسې خبره کړې پلار به نن او سبا کې بیرته را ستون شي

د فرهاد سترګې رډې رډې را ووتلې په حیرت یې وویل:

- ریښتیا!؟

- هو خود!

فرهاد منډه کړه د سیما خنګ ته ورغی ویې ویل:

- سیما پوهیږې پلار مې راځي

سیما نادانه انجلۍ وه خوښي یې څرګنده کړه خو څه یې ونۀ ویل...

مازديګر شو د رڼا لمر په لويدو و خو د فرهاد د هيلې لمر را ختلی و شايد خدای نهٔ غوښتل د فرهاد دا خوښي د شپې او ورځې وځنډيږي د مازديګر په راتګ هوا سړيده درې واړه يې له مور سره ناست وو، فرهاد وويل:

- ببو!

- هو زويه

- پلار به مې راته نوې جامې هم راوړي؟

مور يې هيڅ ونهٔ ويل لنډه شيبه وروسته فرهاد بيا وويل:

- ژمی هم خلاص سو څپلۍ به هم راته راوړي او...

لا خبره نهٔ وه خلاصه چې دروازه ټک ټک شوه، هيڅا څه ونهٔ ويل فرهاد په منډه دروازې ته ورغی دروازه يې پرانيسته، د واره يې ناره کړه:

- حديثې! سيما! پلار راغی

حديثه، سيما او مور يې په بيړه ور ووتل، پلار يې فرهاد غيږې ته پورته کړ ويې ويل:

- وه زما زمريه! ته خو ځوان شوی يې

ماشومانو یې پلار د دروازې سره ایسار کړی و ګرد ترې را تاو وو، شمایله د انګړ منځ کې دریدلې وه او د خوښۍ اوښکې یې سترګو کې ډنډ وې په ژړغوني اواز یې وویل:

- پرېږدئ پلار مو دننه راشي ساړه دي

ټول دننه راغلل ناست وو، ګړۍ ووتله چې فرهاد وویل:

- پلاره! پنډوکی د چیرې؟ ماته د څه راوړل؟

پلار یې شیبه غلی و ویې ویل:

- شمایلې! هرڅه ټول کړه چې سبا کابل ته کډه وړو

شمایلې په حیرت سره وویل:

- څنګه!؟

- بس نور نۀ کیږي هلته د یوازې ځان کرایه ورکوم او د بیرته راتګ لپاره راسره پیسې نۀ پاتې کیږي کور مې نیولی نور به هلته اوسیږو

شمایله په حیرت وه چې بیا یې وویل:

- وه ښځې راځئ شیان ټول کړو، نهٔ ګورې زوی او لوڼو ته مې هیڅ نهٔ دي راوړي صرف ستاسو د بیولو لپاره راغلی یم

شمایلې په خواشینې لهجه وویل:

- ښه ته چې چیرې ځې موږ ځو ته موږ ته هرڅه یې اوس به هم هره ورځ اولادونو یادولې

شپه د څېزونو ټولولو کې تیره شوه، سهار ؤ یو جیپ ډوله موټر یې راوست شمایلې یې خاوند ته وویل:

- وه سړیه! دا دومره کوچني موټر کې به دا څېزونه ځای سي؟

- اړ یو بله لاره نسته، همدا جیپان چې پیدا کیږي هم غنیمت دی

ګړۍ وروسته هر څه موټر کې ځای پر ځای شول شمایله او لوڼې یې شاته کیناستل او فرهاد یې د پلار غیږ کې مخ سیټ کې ناست ؤ، موټر حرکت وکړ...

د لارې پهٔ لړ کې موټر چلوونکي وویل:

- وروره! کۀ خپه کیږې نه پیته (کیسټه) ور واچوم

د فرهاد پلار هیڅ ونۀ ویل د سر په اشاره یې د هو ځواب ورکړ، موټر چلوونکي ټایپ ته پیته ور واچوله سندره غږیده او موټر چلوونکي ورته سر خوځولو، شیبې تیریدې موټر چلوونکی د سندرې له اوریدو خوند اخیستو چې وړاندې چیک پواینټ ښکاریدو موټر چلوونکي د ټایپ تنۍ بار بار کیکاږله خو پیتې د راوتلو نوم نۀ اخیستو ډیره خواري یې وکړه پیته را ونۀ وتله او چیک پواینټ را ورسید پر چیک پواینټ ولاړ یوه وسله وال موټر چلوونکی له ګریوان را ونیولو او له موټر یې ښکته کړ، د وسله والو مشر غږ کړ:

- څه یې کړي؟

- د کاپر موټر کې سندره چالانه کړې او چیک پواینټ ته په راتګ یې هم سترګې ونۀ سوځیدې

موټر چلوونکي په خواشینې لهجه وویل:

- صیب غلطي وشوه بیا نۀ تکراریږي

- ته شرمیږې نه؟ دله تورسرې درسره ناسته ده او ته سندرې غږوې؟

- وبښه صیب دا ځل مې پریږدۀ بیا داسې نۀ کوم

چا د موټر چلوونکي خبره وانه وریدله او تر پښو لاندې یې واچولو، له ډیر عذر او زاریو وروسته یې خوشي کړ او بیرته موټر ته را پورته شو، موټر چلوونکی غلی ناست و او د څه ویلو حال کې نهٔ و لاره داسې نهٔ وه جوړه چې موټر دې تیز پرې وزغلي ماسپښین ؤ د فرهاد پلار وویل:

- وستازه! که دلته چیرې موټر ودروې چې لمونځ وکړو ګني قضاء کیږي

- هو وﷲ ښه خبره دې وکړه

د میدان ښار چوک ته را ورسیدل یوې څنډې ته یې موټر ودرولو او جومات ته ولاړل، فرهاد د جومات انګړ کې ناست ؤ څو شیبې وروسته یې پلار راغی او د موټر چلوونکي په تمه د فرهاد څنګ ته کیناست، فرهاد لنډه شیبه وروسته وویل:

- پلاره !

- ووایه زویه؟

- چې کابل ته لاړ شو جامې او څپلۍ راته اخلې؟

- هو زویه هرڅه درته اخلم

شیبه وروسته موټر چلوونکی راغی ویې ویل:

- راځئ چې ځو لمونځ مې وکړ

روان شول موټر چلوونکي وويل:

- خدای دې قبول کړي

سوړ اسويلی يې وويست بيا يې وويل:

- خدايه! ته خو وينې چې پنځه وخته تاته په سُجده يم خو بيا هم هره ورځ د کاپر ټاپه راباندې لږي

څو شيبې وروسته تر موټر ورسيدل موټر حرکت وکړ...

کابل ته لږ لاره پاتې وه موټر چلوونکي وويل:

- وبښه وروره ستا نوم څه دی؟

- زما نوم شيرخان دی

- ښه شيرخانه وروره! کابل ته مو ولې کډه راوړه؟

شيرخان سوړ اسويلی وويست ويې ويل:

- آه وروره! مجبوري وطن پرېښودلو ته بيخي اړ کړی يم خو کابل کې کار کوم مياشتې مياشتې له کور ليرې نشم اوسيدی کور کې بل نارينه نهٔ لرم سل خبرې دي...

موټر چلوونکي ترڅو خبره کوله د کابل لومړۍ دروازې چيک پواينټ ته را ورسيدو موټر ودريد يوه وسله وال د نومونو پوښتنه او ځينې نورې پوښتنې وکړې موټر حرکت کولو چې يو بل وسله وال راغی ويې ويل:

- تم شئ! لمونځ مو کړی؟

موټر چلوونکي په مُسکې لهجه وويل:

- هو! خدای دې قبول کړي

وسله واله ترخه مُسکا وکړه ويې ويل:

- ههه چې وې کړئ قبول بهٔ شي

شيرخان يې د خبرو منځ ته ور ولويد ويې ويل:

- نه صيب، پخدای لمونځ مو وکړ

- بنه؟

- هو قسم مې درته وکړ

وسله وال یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- له قسم مو بیخي شوتله جوړه کړې ښکته شئ لمونځ وکړئ

لاره نشته وه اړ وو بیا د دوی پر وړاندې لمونځ وکړي، شیبې وروسته یې لمونځ وکړ او د تللو اجازه یې ورکړه موټر حرکت وکړ...

څو شیبې وروسته شیرخان موټر چلوونکي ته کتل د موټر چلوونکي پرې نظر شو ویې ویل:

- ههه! شیرخانه وروره څه خدای دې په نفلو کې حساب کړي هره ورځ دا حال وي

- بس خدای دې غیبي رحم وکړي

ګړۍ وروسته د کابل کمپنۍ سیمې ته را ورسیدل شیرخان موټر چلوونکي ته لاربښوونه کوله او تر کور را ورسیدل د هرڅه ځای پر ځای کول ګړۍ ونیولې...

ماښام و د کور دروازه وټکیده شیرخان سترګی و ویې ویل:

- هله فرهاد زویه وګوره څوک دي؟

فرهاد د دروازې په لور ور منډه کړه دروازه یې پرانیسته یوه ماشومه وه یو پنډوکی یې په لاس کې ؤ د وطني دود له مخې یې د هرکلي په پاره خواړه راوړي وو ماشومې وویل:

- دا لوښي بیا سبا هغه مخامخ کور ته راوړه

فرهاد څه ونۀ ویل دروازه یې بیرته وتړله او کور ته دننه ولاړ، راوړي خواړه یې مورته ورکړل مور یې وویل:

- خدای دې خیر ورکړي هسې هرڅه تیک پرک دي ستړې وم د څه پخولو ته مې له وسه هم نۀ کیدل

دې شپې ډوډۍ وخوړل شوه، ماشومان یو او بل خوا ویده وو، شمایلې شیرخان ته ورو وویل:

- دې ماشومانو سره ژمنې مه کوه زه پوهیږم پیسې نۀ لرې

شیرخان په خواشینې لهجه وویل:

- څه وکړم؟ اولاد دی پر ما ډیر حق لري خو موږ افغانان دومره بدبخته یو چې نۀ مو خپله ځواني په ارامه تیره کړه نه به د نورو نسلونو تیره شي

شمایلې څه ونهٔ ویل، شیبه وروسته یې د خوب ځای تیار کړ ویې ویل:

- ورکېکه! پرېوځه خدای بهٔ رحم وکړي

شپه پهٔ رڼیدو وه چې شیرخان پاڅیدو ورو یې پهٔ شمایلې غږ وکړ:

- ښځې، وه ښځې

شمایلې له بړستنې ببر سر را وویست ویې ویل:

- څه دي سړیه؟ چې نیمه شپه کې ویښ یې؟

- نیمه شپه نه! پنځه نیمې بجې دي

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- زه باید لاړ شم دا مې ویل چې ماشومانو ته پام کوه د باندې ډیر ونهٔ وځي دا کابل دی

- ښه سړیه سمه ده نهٔ بهٔ وځي...

شیرخان ځادر تر ځان چاپیر کړ بې له دې چې شور جوړ شي ولاړ...

ګړۍ وروسته شمایلې سترګې پرانیستې او لمونځ یې وکړ د سلام له ګرځولو سره سم فرهاد هم سترګې پرانیستې او د یوې بلې ورځ په هیله راویښ شو مورکۍ ته یې ځیر شو شیبه وروسته یې د پلار د خوب ځای ته نظر کړ په بیړه یې وویل:

- ببو! پلار مې چیرې؟

مور یې دعا ته لاسونه لپه کړي وو، د دعا له خلاصیدو وروسته یې فرهاد ته ور وکتل ورو یې وویل:

- پلار دې ولاړ کار او روزګار پسې

- خو دومره وختي؟

- هو زویه څه وکړي نو وایي لاره لیرې ده

فرهاد څه ونۀ ویل خو خفګان یې له لیرې پر شونډو ښکاریدو...

وخت نۀ تم کیدو که ښه و که بد تیریدو د سهار چای تیار شو شمایلې ماشومان راویښ کړل فرهاد څنګ ته ناست و حدیثې پرې غږ کړ:

- اې راشه چای وڅکه بیا تر غرمې وږی نشې پاتې کیدی

فرهاد تندی تریو کړ په ترخه لهجه یې وویل:

- بوره نشته تریخ چای مې له مری نۀ تیرېږي

حدیثې څه ونه ویل، شیبه وروسته یې مور وویل:

- راشه زویه نن ګذاره وکړه بیا دې پلار بوره هم راوړي

فرهاد هیڅ ونۀ ویل پر خپل ضد ولاړ و مور یې ور پورته شوه او څو څپیړې یې ووهلو له ځانه سره یې ویل:

- خاصه خور شوی یې، خلکو ته وچه ډوډۍ هم نۀ رسیږي د پلار حالت ته دې نۀ ګورې

فرهاد مړې سلګۍ وهلې او اوښکو یې په ګریوان سیلاب جوړ و، حدیثه پورته شوه او د مور له لاسه یې خلاص کړ...

په خونه کې ژیړ لمر و فرهاد د کړکۍ څنډې ته خواشینی ناست و مور یې خونه جارو کوله د فرهاد لور ته یې وکتل سترګې یې له اوښکو ډکې شوې نږدې ورغله ویې ویل:

- زما لاس د مات شي چې په تا مې وار کولو

زوی ته يې کلکه غيږه ورکړه بيا يې وويل:

- خو خير زوی مې جار شم هرڅه به سم شي اوس لږ ګذاره کوه

د فرهاد زړه ډک و په زوره زوره يې د مور په غيږ کې وژړل او زړه يې تش کړ چې شيبه وروسته سيما د خونې له دروازې سر دننه کړ ويې ويل:

- راځه هغه ګاونډۍ چې د شپې يې ډوډۍ راوړې وه راغلې راشه موږ لوبې کوو

فرهاد ژر اوښکې پاکې کړې او د باندې ورغی د کور په انګړ کې کيناست او د دوی لوبې يې ځارلې سيما بيا راغله ويې ويل:

- راشه ته لوبې نۀ کوې؟

فرهاد ورو وويل:

- زه له هغه انجلۍ شرميږم!

سیما بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته هغه ماشومه راغله د فرهاد څنګ ته کیناسته ویې ویل:

- پو هیږې؟

- نه په څه؟

- زه هیڅ ملګري نهٔ لرم تاسو چې راغلئ ډیره خوشحاله شوم

فرهاد مُسک شو انجلۍ بیا وویل:

- زما نوم روبینه دی ستا نوم څه دی؟

- فرهاد

- ښه فرهاده راځه موږ سره لوبې وکړه نور به ملګري یو

فرهاد ورسره لاړ او په لوبو بوخت شول...

شپې او ورځې تیریدې، که ښې وې او که بدې وخت ته یې توپیر نهٔ کولو دوه میاشتې تیر شوې...

ماښام و تول په خونه کې را تول وو، شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه، فرهاد منډه کړه او ويې ويل:

- پلار مې دی!

شيبه وروسته يې دروازه پرانيسته پلار يې و په لاس کې يوه توره پلاستيکي کڅوړه وه، د فرهاد پر شونډو مُسکا خوره شوه خو څه يې ونه ويل غلی يې خپل پلار تر خونې بدرګه کړ، پلار يې کيناست شيبه وروسته يې پلاستيکي کڅوړه شمايلې ته ور کړه ويې ويل:

- واخله ښځې څپلۍ دې نشته وې دا مې درته راوړې

فرهاد تندی تريو کړ ناهيلی له خونې ووت څو شيبې ناست و په انګړ کې يې يو کارتن وموند له ځانه سره يې واخيست او خونې ته دننه شو د خونې کونج کې کيناست قيچي يې را واخيسته او له کارتن يې ځانته د څپلۍ په څير يو څه جوړ کړل چې ګواکې د پلار ورته پام شي او څپلۍ ورته راوړي خو پلار يې که ليدلو هم نا ګومانه و، څو شيبې ووتې فرهاد اړ شو نږدې ورشي او ورته ويې ښيي، نږدې ورغی او له کارتن جوړې شوې څپلۍ يې د خپل پلار مخې ته کيښودلې فرهاد وويل:

- پلاره دا وينې...

د فرهاد خبره لا نه وه خلاصه چې پلار يې وويل:

- وه د اغه زوی خو پوهیږم چې ځپلی نۀ لرې زه پیسې له کومه کړم؟

شیبه غلی شو، له سترګو یې اوښکې پۀ بهیدو شوې او پۀ ژړغوني غږ یې وویل:

- دا زموږ افغانانو ژوند شو! له ماشومتوبه تر ځوانۍ په افغانستان کې موږ د ارام ساه ونۀ خیسته، خپلې هیلې خو مو تر خاورو لاندې کړې اوس د اولادونو هیلې...

خبره یې نیم کې پاتې شوه چې پۀ خپل زړه یې لاس کیښود ځای پر ځای پریوت شمایلې غږ کړ:

- څه وشول سړیه؟ حدیثې ورشه اوبه راوړه

حدیثه پۀ بیړه له خونې ووتله تیاره وه ترڅو حدیثې اوبه راوړلې څو شیبې تیرې شوې، شیرخان وویل:

- ما وبښه زویه چې ستا یوه هیله مې پوره نۀ کړه ...

له ډیر کوښښ وروسته هم ونۀ توانیدو چې وړاندې بله خبره وکړي او مړ شو...

پهٔ کور کې یوه غوغا وه، چغې او شور و ماشومانو د پلار سرته ژړل خو شمایله ګونګی وه یو اوف یې هم ونهٔ کړ، ګړۍ وروسته ځینې ګاونډیان راغلل او د میت پهٔ کفن کولو کې یې مرسته وکړه، د غم تیاره رنه شوه، غربت نهٔ پرېښودل چې خپل پلار د خپلې پلرنۍ هدیرې ته یوسي او هلته یې د خاورو ته وسپاري اړ وو د ګاونډیانو په مرسته کابل کې یې خاورو ته وسپاري...

ګړۍ وروسته څلور کسان پیدا شول چې د شیرخان کټ ته اوږه ورکړي جنازه له کور ووتله او د ړنګ کابل د یوه غره په سره یې خاورو ته وسپارله...

د یوې لور او زوی اتل او د یوې کورنۍ تکیه ګاه او د هیلو لوی غر ونړېدو...

ورځې تیرې شوې شمایله ګونګی شوې وه، اولادونو یې بار بار پرې د «بیو» غږ کولو خو له خولې یې یوه خبره نهٔ راوتله، ددې کورنۍ درې ځابنته دوډۍ د ګاونډیانو پهٔ مهربانۍ پیدا کیدله...

یوه میاشت تیره شوه، سهار و ماشومانو له روبینې سره د کور په انګړ کې لوبې کولې او فرهاد په خونه کې د مور څنګ ته ناست و، مور ته یې ځیر شو په ژړغوني غږ یې وویل:

- ببو! دا ټول زما د لاسه

مور یې ور وکتل د لاس په اشاره یې خپل څنګ ته ور وغوښت د کور کلی یې په لاس کې ورکړه د اسمان خوا ځیر شوه سترګې ونه یې رپیدې فرهاد په بیړه وویل:

- ببو!!!

خو نه پوهیدو چې ببو یې خپل روح حق ته سپارلی ځو ځلې یې وښوروله بیا یې وویل:

- ببو!

په بیړه د باندې ووت غږ یې کړ:

- حدیثې! ببو مې!

حدیثه په بیړه راغله څو ځلې یې په خپلې مور غږ وکړ خو هیڅ ونه شول رنګ یې ژیړ واوښت خړه پړه کیناسته، د مور پر سترګو یې خپل کوچني لاسونه را تیر کړل په ژړغوني غږ یې وویل:

- ببو مړه سوه!

له یوه کور د یوې میاشت په موده کې یوازې دوه جسدونه نه هزار هیلې او امیدونه هم تر خاورو لاندې شول، مورکۍ یې د پلار څنګ ته خاورو ته وسپارله او دوی د روبینې پلار چې ډیر زړه سواندی و له ځانه سره خپل کور ته بیول، د کور اړین څیزونه یې د روبینې دوی کور ته یوړل او درې یتیمانو ته یې فناه ورکړه...

څو ورځې تیرې شوې خو دا یو کوچنی زخم نۀ و چې بیرته دې ژر را ډک شي...

مازدیګر و فرهاد د کور پۀ انګړ کې ناست و د روبینې پلار له دندې راغی فرهاد یې په انګړ کې ولید څنګ ته یې کیناست ویې ویل:

- زويه! دا هم نشم ويلی چې مه خپه کيږه خو په خفګان نهٔ ستا پلار بيا ژوندی کيږي نه ستا مورکۍ، زه ژمنه کوم تل درسره مل يم خو ته اوس د دوه خويندو ورور نه د يوې کورنۍ مشر يې

څو شيبې غلی شو ولاړ شو او د فرهاد په اوږه يې لاس کيښود ويې ويل:

- ځان له لاسه مه ورکوه زه ستا د پلار پهٔ ځېر يم

فرهاد پهٔ نهٔ زړه مُسک شو د روبينې پلار لاړ...

شپه شوه سهار وخته فرهاد په سوچونو کې غرق د کور په انګړ کې ناست و د روبينې پلار دندې ته روان و له دروازې وتلو چې فرهاد غږ کړ:

- اکا!

د روبينې پلار شاته ور وکتل ويې ويل:

- ووايه زويه؟

فرهاد ته نهٔ ور جوړيدل چې څنګه ووايي، د روبينې پلار بيا وويل:

- هن زویه ووایه مه شرمیږه

له شیبې چوپتیا وروسته فرهاد وویل:

- اکا یو څه پیسې که راکړې؟ قرض!

- سمه ده زویه، خو! پیسې څه کوې؟

- اکا زه هیڅوک نهٔ لرم او تا پرون وویل چې ته د یوې کورنۍ مشر یې نهٔ غواړم داسې عادت شم غواړم کار وکړم

- خو... خو! زویه ته به څه کار وکړې ښار کې حالت ښهٔ نهٔ دی.

فرهاد هیڅ ونهٔ ویل د روبینې پلار له جیب پیسې راوباسلې ور یې کړې ویې ویل:

- واخله، خو! د هرې ورځې حساب درنه غواړم د خدای په پار په بده لاره مه ځه ګني خدای ته به زه ملامت یم، زه له اوس لس کاله وروسته هم حاضر یم تاسو لکه خپل اولاد وساتم خو ته چې شله یې واخله.

- سمه ده، اکا.

د روبینې پلار ولاړ څو شیبې وروسته فرهاد خونې ته دننه ولاړ حدیثې ته یې وویل:

- زه ځم کار پسې

حدیثې په حیرت وویل:

- څنګه کار؟

- ته یې څه کوې؟ پریږده یې

هیڅ یې ونه ویل او د باندې لاړ فرهاد پوه شوی و چې بې له خپله ځانه یې هیڅوک نشته اړ و یو کار وکړي، د کابل له کمپنۍ سیمې تر کوټه سنګي پیاده ولاړ په لاره یې ځینې ماشومان ولیدل چې پلاستیکي کڅوړې پلوري، یوې هټۍ ته ورغی زړه نا زړه ولاړ و د څه ویلو همت پکې نهٔ وو هټیوال ورته ځیر شو ویې ویل:

- معاف کُن

فرهاد نهٔ پوهیدو چې هټیوال ورته دې خیرغوښتونکي ګومان وکړ، فرهاد ورو وویل:

- اکا! دا پلاستیکي کڅوړې دانه په څو دي؟

هټیوال سترګې رډې رډې را وباسلې ویې ویل:

- دانه نهٔ خرڅيږي، پهٔ کيلو دي!

هټيوال يوه شيبه غلی شو، له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- څو روپۍ لرې؟

فرهاد پهٔ کوچنيو لاسونو خپلې شته پيسې ورکړې

هټيوال پلاستيکي کڅوړې په تله کې واچولې او ور يې کړې...

فرهاد ډير بې خولې او ژبې ماشوم و داسې وخت نهٔ و پرې راغلې د پلار نازدانه زوی و خو اړ و پهٔ سپين سترګی دا پلاستيکي کڅوړې وپلوري، خو فقر او بې وسی دومره زور کړی و چې چا حتیٰ ددې پلاستيکي کڅوړو پيرلو توان نهٔ درلود، ورځې، اونۍ او مياشتې تيرې شوې فرهاد خپلې ګټلې پيسې سپمولې ترڅو ځانته پرې يو کار او روزګار جوړ کړي...

- ۲۰۰۱ز، کابل

افغانستان خو له موسم هم پهٔ بیره رنګ بدلوي، بیا نظامونه بدل شول د حامد کرزي د واکمنۍ کم وخت کیدو، فرهاد ۷ کلن شوی و، دانجونو او هلکانو ښوونځیو بیا فعالیت پیل کړی و

روبینې ښوونځی پیل کړی و خو هغه د فرهاد او خویندو سره ملګرتیا یې پهٔ بخیلۍ بدله شوې وه هغې حس کولو چې پلار یې دوی ته ډیره مینه ورکوي او دې ته یې هیڅ پام نهٔ دی.

سهار و روبینه ښوونځي ته تلله فرهاد ویښ و خو سر یې په بړستنه کې دننه کړی و، خویندې یې ویښې وې سیما وویل:

- حدیثې! کاش مو د ښوونځي جامې لرلی مورږ به هم تللو

حدیثې ورو وویل:

- تش جامې خو نهٔ دي، کتابچه، قلم او شل نور ځیزونه دي، زړه خو زما هم کیږي خو...

فرهاد اوس هوښیار شوی و خپلې هیلې یې تر خاورو لاندې کړې وې د خویندو هیلې یې خپلې ګڼلې، شیبه وروسته پاڅیدو او لاړ...

حالت څه نا څه ښهٔ شوی و، فرهاد اوس د کابل کوڅه کوڅه پیژنده، بانک ته ولاړ او هغه پیسې چې سپمولې یې وې له ځانه سره واخیستې ترڅو یو کار پرې پیل کړي، د همغه هټۍ مخ ته ودرید چې مخکې به یې ترې پلاستیکي کڅوړې پیرودلې هټیوال ته یې پیسې ورکړې ویې ویل:

- ددې ټولو پلاستیکي کڅوړې راکړه

هټیوال رډ رډ ور وکتل ویې ویل:

- فرهاده بچیه! ته دا دومره وخت چیرته وې؟

فرهاد وویل:

- هغه د ښار حالت ګډوډ و ځکه تراوسه کور کې وم

هټیوال وویل:

- ښه! نو ځکه نهٔ یې خبر چې دغه پیسې اوس نهٔ چلیږي

د فرهاد له سترګو مړې اوښکې راغلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- څنګه؟

هټیوال په مُسکۍ لهجه وویل:

- قربان زویه! مه خپه کیږه بانک یې تبادله کوي نوي لوټونه درکوي

هټیوال شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- هغه بیا چلیږي!

فرهاد په خواشینې لهجه وویل:

- بانک چیرته دی؟

هټیوال یوه شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:

- زویه! تهٔ داسې وکړه زه بهٔ درته نوې پیسې درکړم هغه ماته راکړه زه بهٔ یې بیا په نویو بدلې کړم.

فرهاد مُسک شو ویې ویل:

- ښه نو اکا هر څو روپۍ چې کیږي د هغې پلاستیکي کڅوړې راکړه

هټیوال فرهاد ته ځیر شو شیبه وروسته یې له جیب پیسې را وباسلې ویې ویل:

- ته دا پیسې واخله

د فرهاد سترګې ورغړیدې غلی شو هټیوال پنځوس افغانۍ نورې ورته په لاس کې کیښودې ویې ویل:

- واخله دا پنځوس نورې هم اوس ورځه دمه وکړه سر لهٔ سبا ورځې به ماسره کار کوې

فرهاد مُسک شو ویې ویل:

- ریښتیا؟

- ههه هو خود

فرهاد پهٔ خوښۍ بیرته روان شو هټیوال ور ناره کړه:

- زویه! ماته خان اکا وایي، سل خبرې دي که خدای مه کړه سبا رانغلم نو زما پوښتنه له چا وکړه پته به درکړي

فرهاد د سر پهٔ خوځولو د هو ځواب ورکړ او لاړ...

ګړۍ وروسته کور ته ورسید، کورته د رسیدو سره سم یې د روبینې مور ته غږ وکړ:

- حمیدې خاله!

شیبه وروسته د روبینې مور راغله ویې ویل:

- څه دي فرهاده زویه؟ خیریت خو دی؟

ترڅو فرهاد خبره کوله ښځه بیا په خندا شوه ویې ویل:

- ههها! وه د خدای بنده ماته تش خاله وایه

- ولې؟

- خو اول مې نوم اخلې بیا خاله وایې تردې تش خاله وایه

- ښه خاله

- هو ربښتیا څه دې ویل؟

فرهاد له خپل جیب پیسې را وباسلې ور یې کړې ویې ویل:

- خاله هغه دا...

- ووایه زویه

- په دې پیسو به مې خویندو ته د ښوونځي جامې جوړ نهٔ کړې؟

ښځه مُسکۍ شوه ویې ویل:

- ځار شم ستا له د نارینه خوی ولې به یې نهٔ جوړوم

فرهاد په مُسکۍ شونډو دننه ولاړ، خویندو ته یې څهٔ ونه ویل، پهٔ ارامه زړه پریوت او ویده شو...

ماښام کیدونکی و، د فرهاد پر مخ د یخو اوبو څاڅکي تویې شول ژر را پاڅیدو له کړکۍ څخه یې د انګړ خواته نظر شو خویندو یې د ښوونځي

جامې اغوستې وې لکه د سولې کوترې پکې ګردې را تاویدې، روبینه د خونې له وره سره ولاړه وه فرهاد ناره کړه:

- زور درکوي؟ ههههه!

روبینې هیڅ ونۀ ویل، فرهاد یوه شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:

- ته صبر زما پر مخ اوبه تا وشیندلې

روبینې منډه واخیسته فرهاد ورپسې و...

د فرهاد شپه پۀ خوښۍ تیره شوه، ځکه د خویندو لومړۍ غوښتنه یې پوره کړې وه، سهار وختي پاڅیدلی و خویندې یې له خوبه را ویښې کړې، ویې ویل:

- ویښې شئ! روبینه درته پۀ تمه ده ښوونځي ته ناوخته کیږي

شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- حدیثې؟

حدیثه تازه له خوبه راوېښه وه په خوبجن غږ یې وویل:

- اممم! څه وایې؟

- ما کار پیدا کړی نور به له ځای ځای ګرځېدلو خلاص وم

روبینه نیغه کیناسته ویې ویل:

- څنګه کار؟

- له هغه همېوال به مې چې پلاستیکي کڅوړې اخیستې هغه راته وویل چې نور له ماسره په هټۍ کې کار کوه

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته فرهاد وویل:

- نو ستاسو د ښوونځي د جامو پیسې خو له اسمان را ونهٔ لویدلې، خان اکا راکړې!

- خان اکا څوک شو؟

- همغه همېوال!

فرهاد شیبه وروسته بیا وویل:

- ښه نو ځم تاسو هم له روبینې سره یوځای ځئ او یوځای بیرته راځئ، یوازې مه ځئ

فرهاد له کور ووتلو، زړه یې د خوښۍ ټوپونه وهل ځکه د کار لومړۍ ورځ یې وه

ګړۍ وروسته هټۍ ته ورسید خان اکا چای دم کړی و، فرهاد غلی له هټۍ د باندې ودرید خان اکا برګ برګ ور وکتل ویې ویل:

- ولې داسې ولاړ یې

شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- لیونیه! دا هټۍ ستا خپله ده بې زړه مه اوسه او چې زهٔ نهٔ وم دا هټۍ خو به ته سمبالوې

فرهاد مُسک شو پهٔ بیړه هټۍ ته دننه شو

خان اکا له غولي یوه پیاله را پورته کړه فرهاد ته یې ورکړه ویې ویل:

- هن! دا ومینځه راشه چای وڅښه

فرهاد پياله ومينځله له چايو يې ډکه کړه د خان اکا څنګ ته کيناست، خان اکا له چای غوړپ وکړ ويې ويل:

- فرهاده زويه! ته ښوونځي ته ځې؟

فرهاد د چايو پياله په غولي کيښوده ويې ويل:

- خان اکا! نن مې خپلې خويندې وليږلې ښوونځي ته، تاته خو مې پخوا کيسه کړې وه چې مور او پلار مو نشته.

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- هغوی تعليم وکړي بس ده

خان اکا تندی تريو کړ، په غوصه يې وويل:

- خان اکا دې مړ دی چې داسې وايې؟

فرهاد هيڅ ونه ويل، خان اکا په خندا وويل:

- ههه! زه خو يم سر له سبا به اول ښوونځي ته ځې بيا به هټۍ ته راځې

دې فرهاد سترګې لهٔ اوښکو ډکې شوې خان اکا پهٔ بیړه وویل:

- ولې ولې؟! لکه چې زما پهٔ غوصه خپه شوې؟

فرهاد پهٔ ژړغوني غږ وویل:

- نه اکا... پلار مې را یاد شو

- زه دې پلار هیڅکله نشم کیدای، خو زه ستا د پلار پرځای یم پام چې خفګان ونهٔ کړې...

خان اکا د چایو پیاله ورسره واخیسته د باندې لاړ بل هټۍ واله یې خنګ ته راغی ویې ویل:

- خان اکا! پرون د ویل چې کار نشته او نن هټۍ کې کاریګر ګمارې؟

خان اکا د سړي په اوږه لاس واچولو وړاندې لاړل ویې ویل:

- همدومره کوچنی یتیم شوم خو دومره نرتوب مې نهٔ درلود لکه دا ماشوم یې چې لري، زه دې د یوه وخت ډوډۍ نهٔ خورم خو نهٔ پرېږدم دا ماشوم د سړک پهٔ سر بې لارې شي

ورځې، شپې، اونۍ، میاشتې او کلونه تیر شول ډیرې یخې او ګرمې سختې او اسانه تیرې شوې خو فرهاد ماته ونهٔ منله وسیله خان اکا شو خو زور د فرهاد پهٔ مټو راتلو، د روزګار سختیو له فرهاد یو چُپ انسان جوړ کړی و...

۲۰۱۶ز ـ کابل

د خان اکا د هټۍ مخه پهٔ ګلانو پوښلې وه ټول هټیوال را غونډ وو، یو لاروی راغی د یوه هټیوال په غوږ کې یې ورو وویل:

- د چا واده دی؟

هټیوال برګ برګ ور وکتل ویې ویل:

- ده ته ګوره! نن فرهاد له پوهنتون فارغ شو دا ټول یې هرکلي ته را غونډ شوي

لاروي کس څه ونه ویل غلی روان شو، شیبه وروسته په ونه دنګ په رنګ ښکلی ځوان را ښکاره شو د خلکو له منځ یوه کس غږ کړ:

- خان اکا فرهاد راغی!

خان اکا مخکې منډه واخیسته، فرهاد ته یې غیږه ورکړه په زوره یې وویل:

- وګورئ خلکو ویل مې کۀ نه چې بچی به مې لوی سړی جوړیږي

د فرهاد سترګې لۀ اوښکو ډکې شوې خان اکا وویل:

- غلی شه یاره اوس نو اوښکې مه تویوه

د خلکو له ګڼه ګوڼې یوه ځوان غږ کړ:

- خان اکا، وایي فرهاد پوهنتون کې ډیرو انجونو پۀ تنګ کړی و، هغوی نۀ پوهیدې چې دا ژړندوکی دی

ټول په خندا شول، ګڼه ګوڼه ختمه شوه خان اکا د فرهاد په اوږه لاس واچولو وړاندې ولاړل خان اکا وویل:

- ځه نو زویه نور درسره نۀ ښایي چې دلته کار وکړې زۀ به دې هم فارغ کړم، تا ویل چې دنده دې پیدا کړې تر فراغت ورته پۀ تمه وې نور آزاد یې ما چې څۀ کولای شو ومې کړل

فرهاد د خان اکا لاسونو ته شونډې ور وړې ښکل یې کړل ویې ویل:

- استغفرالله، اکا زۀ ستا زوی یم، که مې دنده واخیسته هم هر مازدیګر بۀ دې لیدو ته راځم

خان اکا مُسک شو ویې ویل:

- ههه قربان بچی! ورځه اوس کور ته خویندې به دې هم تلوسه لري چې د فراغت پۀ جامو کې دې وګوري

فرهاد سوړ اسویلی وویست ویې ویل:

- خوېندې نه! خور يوه خو واده شوه خدای دې مل شي په کيلومټرونو لیرې لندن کې ده او هلته يوه شيشکه هم شته چې له کور يې زړه راته تور کړی دی.

- ههههه! هغه روبينه چې هره ورځ يې شکايت کوې؟

فرهاد وخندل څه يې ونهٔ ويل او روان شو...

څو دقيقې وروسته کور ته ورسيد دروازه يې ټک ټک کړه، چا دروازه خلاصه نهٔ کړه موبايل يې را وويست د سيما شميره يې ډايله کړه زنګ يې تير کړ خو ځواب يې ورنکړ څو ځلې يې کوښښ وکړ خو ځواب يې ورنکړ لهٔ ځانه سره يې وويل:

- اړ يم شيشکې ته زنګ ووهم!

د روبينې شميره يې ډايله کړه زنګ يې تير کړ ځواب يې نهٔ ورکولو شيبه وروسته د موبايل د زنګ شرنګهار واوريدل شو، دروازه خلاصه شوه، فرهاد پهٔ غوصه وويل:

- کفر کيدو چې موبايل ته دې ځواب ورکړی وای؟

روبينې شونډې پوڅې کړې ويې ويل:

- کار دې وشو ته چیرته زما داسې په اندیښنه وې چې زما د پوښتنې لپاره دې زنګ ووهې

فرهاد څهٔ ونهٔ ویل روبینې ورو وویل:

- بیچاره ته چې څوک دروازه خلاصه نهٔ کړي بیا ماته احتیاج شي

فرهاد پهٔ غوصه وویل:

- د زړه خبره پهٔ زړه کې کوه غږ دې اورم

- واوره زه لهٔ چا نهٔ ویریږم

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته یې وویل:

- څه دننه څه ته راته ګورې؟

- ته له مخې ایسته شه چې دننه ولاړ شم

روبینه له مخې ایسته شوه فرهاد دننه ولاړ شاته یې ور وکتل ویې ویل:

- او ته کومه مادوري یې چې زه تاته وګورم

- هغه ماته نشي رسیدلای

- څه خیرنې

- خیرن به خپله وې

فرهاد خپل پیکي باندې لاس کش کړ ویې ویل:

- لاړم تاسره مې وخت نهٔ ضایع کوم

فرهاد خونې ته دننه شو نارې یې وهلې:

- سیما وه سیما

چا غږ ونهٔ کړ روبینې بیا د خونې ته وره سر دننه کړ ویې ویل:

- چغې مه وهه، زما خونه کې ده.

- نو زنګ ته یې ولې ځواب نهٔ ورکولو

- زهٔ څه پوه شم او ربښتیا مبارک! اوس ونهٔ وایې چې بخیلي یې وشوه د فراغت مبارکي یې رانکړه

روبينې منډه واخيسته، فرهاد کيناست له ځان سره يې وويل:

- دا انجلۍ له ما څۀ غواړي زۀ خو هيڅ نۀ پوهيږم

بيا يې لۀ ځان سره وويل:

- هسې نۀ روبينې ددې پۀ ويلو زما زنګ ته ځواب نۀ وي ورکړی، ورکيکه! لمونځ بۀ وکړم

اودس يې وکړ د لمانځه آخري رکعت کې و چې د خونې ور خلاص شو، شيبه وروسته فرهاد سلام وګرځولو، سيما لمدې سترګې د وره سره ولاړه وه فرهاد دعا وکړه او پۀ بيړه يې د خور لوري ته ورغی اوښکې يې ورته پاکې کړې ويې ويل:

- څۀ شوي ؟

- کاش نن ببو او پلار هم وای ته يې ليدلی وای

د فرهاد سترګو کې هم اوښکې ډنډ شوې خو دی د خپلو خويندو قوت و نۀ يې غوښتل هغوی ځان وبايلي پۀ نۀ زړه يې وخندل ويې ويل:

- څه چې کيدل وشول، هغه يوه ټپه ده چې

چې څه دې کړل هغه دې وکړل

اوس مې اوس مې سالو پۀ مخ را خور کړه خوب راځينه، اوس د راتلونکي سوچ کوه تير شول خو شکر پۀ دې چې خدای شته او ښۀ بنده ګان يې شته.

سيما ژر خپلې اوښکې پاکې کړې پۀ بيړه يې وويل:

- رښتيا! اوس لندن کې هم لس نيمې بجې وي شايد حديثې راته ويلي وو چې پۀ سکايپ زنګ ووهم

- هو هو سمه ده سکايپ به وکړو ورته

ځو شيبې وروسته يې حديثې ته پۀ سکايپ زنګ وکړ د حديثې پۀ سترګو کې خوشحالۍ نارې وهلې ځو شيبې يې خبرې وکړې حديثې وويل:

- سيما ته ورشه روبينې ته غږ وکړه يادېږي مې

سيما ولاړه حديثې پۀ بيړه وويل:

- فرهاده هغه مې پۀ بهانه وليږله يوه خبره وه

- هن څۀ خبره؟

- انجلۍ پيغله شوې تر تا يو کال لويه ده واده يې بايد وکړو

فرهاد شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:

- ښهٔ وایې خو داسې یوه ښه کورنۍ پیدا شي چې زما د اوږو بار هم سپک شي

- کورنۍ شته کنه!

- څوک؟

- زما د اکا خسر زوی دی همدلته لندن کې دی ښه هلک دی تعلیم یې هم کړی ده.

فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ته خو لیرې ولاړې دا هم رانه لیرې بیایې

سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:

- ښه ځه خیر خو سیما چې واده شي زه بیا دلته نشم اوسیدلی ته یو څه موده صبر وکړه سبا د هغې دندې لپاره ځم چې څهٔ کیږي که وشو تنخوا زیاته راکوي بیا به یو کور پهٔ کرایه ونیسم د سیما واده بهٔ هم وکړو

- اممم، ته هم ښهٔ وایې خو خیر لږ به تم شو

- ځه نو بند به یې کړم ته به هم کار لرې

- صبر هغه روبینې سره خو خبرې وکړم

- څه پرېږده هغه شیشکې سره خو هیڅ خبرې مه کوه

فرهاد اړیکه پرې کړه، چې سیما له روبینې سره راغله روبینې پهٔ بیړه وویل:

- څه شو موبایل؟

فرهاد پهٔ خندا وویل:

- بند مې کړ حدیثې ویل زه شیشکې سره خبرې نهٔ کوم

روبینه چې څومره شوخه وه هغومره نازولې او ښکلې هم وه، د فرهاد دې خبرې زور ورکړ سترګو کې یې اوښکې راغلې بې له څه ویلو یې منډه واخیسته او لاړه...

سیما د واره وویل:

- ته ولې دا انجلۍ باندې لړې؟

- واه یوه ورځ هغې ته ووایه چې ما باندې ولې لړي

سیما څۀ ونه ویل، کیناسته...

دا شپه هم تیره شوه، فرهاد د تل پۀ څیر وخته له خوبه ویښ شوی و، سیما یې وینه نۀ کړه او لاړ...

لومړی د خان اکا هټۍ ته ورغی خان اکا وویل:

- تاته مې پرون څه وویل؟

فرهاد پۀ خندا وویل:

- خان اکا ته نو ما پۀ زوره شرې د دندې لپاره مې آزموینه ده راغلم چې تاته ووایم (دعا راته کوه)

- ځه بچی! زما دعا تل درسره ده، ان شاءالله بریالی کیږې به

فرهاد لاړ، ګړۍ وروسته هغه دفتر ته ورسید چې شاید د کلونو کار او دندې وسیله یې و، پۀ زړورتیا د رئیس مخ ته کیناست، رئیس ورته ځیر شو ویې ویل:

- اممم! استادونه خو دې ټول غوره دي پۀ ښو نمرو تر دې ځای رسیدلی یې

رئیس شیبه غلی شو، بیا یې وویل:

- تجربه لرې؟

- نه لومړۍ دنده به ٔ همدا وي چې کوم یې هیله ده چې اړتیا پیدا نشي ددې ځای د تجربې سند بل ځای ته یوسم

رئیس وخندل ویې ویل:

- د بازارموندنې یوه خوبي خو لرې، چالاک یې!

فرهاد مُسک شو، رئیس د میز لهٔ سر د ښځنلو اوبو بوتل را پورته کړ، فرهاد ته یې ورکړ، فرهاد وویل:

- نه مننه تږی نهٔ یم!

- د ښځنلو لپاره یې نهٔ درکوم، دا پهٔ ما خرخ کړه

فرهاد یوه شیبه غلی شو ویې ویل:

- تاسو تږي یاست؟

- نه

- نو ترڅو تړی نشې زه دا نشم خرڅولای

- مطلب؟

- مطلب د بازارموندنې لومړۍ اصل اړتیا ده زه باید تا اړ کړم ترڅو دا اوبه وپیرې.

رئیس پۀ سوچ کې ډوب شو د باندې سکرتر ته یې غږ کړ:

- دې بازارموندنې د مدیریت د بست لپاره چې نور کوم غوښتونکي راغلي رخصت یې کړه

فرهاد وویل:

- ښه محاورې ته دوام ورکړو؟

- هو پۀ راتلونکي کې بۀ ډیرې محاورې ولرو اوس دې درته مبارک وي ته وګمارل شوې

فرهاد لۀ ډیرې خوښۍ رئیس ته غیږه ورکړه رئیس وویل:

- ههه! ښه ښه

د فرهاد ښې ورځې پيل شوې، کال تير شو فرهاد خپلواک شوی و ښه تنخوا يې اخيسته او ښۀ خوشحاله و...

خپل کاري دفتر کې ناست و له حديثې سره يې خبرې کولې حديثې د سيما د واده پۀ اړه وويل:

- اوس خو شکر ستا کار او روزګار شته ته هم ځوان يې ستا او د سيما واده بۀ په يوه وخت وکړو لګښت به هم کم راشي او موږ به هم دا انديښنه نۀ کوو چې ته يوازې يې

فرهاد سوړ اسويلی وويست ويې ويل:

- سمه ده چاره نشته نو، خو! زما واده اوس پرېږدئ زه ورته تيار نۀ يم

موبايل يې بند کړ او د رئيس دفتر ته لاړ ويې ويل:

- رئيس صيب کۀ نن وختي لاړ شم طبيعت مې لږ ګډوډ دی

رئيس صيب وويل:

- زموږ نازولی کارمند یې ګني مازدیګر مو ستا لپاره پلان نیولی و

- څنګه پلان؟

رئیس څو شیبې غلی شو، د خپله کاري میز له روک یې د موټر کلی را واخیستې فرهاد ته یې ورکړې ویې ویل:

- ستا له راتګ وروسته زموږ د کمپنۍ محصولاتو په خرڅلاو کې ٪۴۵ زیاتوالی راغلی دې باندې ولاړ موټر زموږ لخوا تاته ډالۍ ده.

فرهاد په حیرانتیا وویل:

- څه؟

رئیس یې مُسک شو ویې ویل:

- ههه! څه چې طبیعت دې ګډوډ دی نوي موټر کې د لاړ شه

- ډیره مننه رئیس صیب

فرهاد کهٔ څه هم د خپل واده پهٔ اړه سوچونو پهٔ سر اخیستی و د کمپنۍ لخوا ورکړي موټر ته ډیر خوشحاله و، دقیقې وروسته خپل کور ته ورسید څنګ

ته ودرید مخامخ کور ته یې وکتل هغه کور چې پلار او مور یې پکې له لاسه ورکړي وو بیا رغیدلی و ورته ځیر شو ویې ویل:

- پلاره، ببو! کاش اوس ژوندی وای

د کور په دروازې سپینې پاڼې ته یې پام شو لیکلي وو « د خرڅلاو کور» لهٔ ځان سره یې وویل:

- د پلار او ببو آخري یاد دی باید لهٔ لاسه یې ور نهٔ کړم

موټر یې دروازې ته نږدې کړل هارن یې ووهلو، شیبه وروسته سیما له دروازې سر را وباسلو پوهه نهٔ شوه چې فرهاد دی ژر پېرونی تر مخ تاو کړ فرهاد وخندل د موټر لهٔ کړکۍ یې سر وباسلو ناره یې کړه:

- لویه دروازه خلاصه کړه زه یم

موټر یې کور ته دننه کړ له موټر ښکته شو، سیما په بیړه وویل:

- د چا موټر دی

فرهاد پهٔ خپل پیکي لاس کش کړ ویې ویل:

- د ورور دې ده، کمپنۍ ډالۍ راکړ

- رښتيا!؟

- هو خود!

ماښام شو، فرهاد حديثې ته زنګ وکړ او د روبينې د واده په اړه يې د هو ځواب ورکړ موبايل يې بند کړ، د خونې کړکۍ ته نږدې کيناست د کور دروازه خلاصه شوه، روبينه له پوهنتون راغله دروازه يې بنده کړه موټر ته ځير شوه له موټر شاوخوا راتاو شوه ټاير يې په لغته ووهلو يو دم موټر په خپل سر هارن وهل پيل کړل او ځراغونه يې ګل او بل کيدل روبينې منډه واخيسته فرهاد د باندې ور ووتلو په روبينه يې غږ وکړ:

- زور يې درکړ چې په لغتو يې وهې

- څه پردي موټر باندې غرور مکوه

فرهاد له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- ښښه غواړم! که زما له امله خپه شوې وې مخامخ کور واله سره مې خبره کړې سبا يې کارونه خلاصيږي همدې يوې اونۍ کې د سيما واده هم کوو بيا مناسبه نه ده چې زه دې دلته و اوسم

لومړی ځل و چې روبينه غلې وه بې له څه ويلو روانه شوه فرهاد غږ کړ:

- او زما واده هم دی!

روبینه ولاړه شپه پخه شوه، تیارې بیا خپل څادر خور کړی و د شپې ۱۲:۰۰ بجې وې په انګړ کې د چا د ژړلو غږ فرهاد له خوبه ویښ کړ، له خپل ځای پاڅید د باندې ووتلو روبینه ناسته وه په ژړغوني غږ یې لهٔ ځان سره ویل:

- داسې اسانه ده! ځي

یوه شیبه غلې شوه بیا یې پهٔ سلګو سلګو وویل:

- زهٔ به اوس چاسره جنګ کوم؟ څوک بهٔ ځوروم، واده کوي! ودې کړي ماته یې څه؟

یوه شیبه غلې شوه، بیا یې وویل:

- کم عقل دومره کاله پوه نشو چې مینه ورسره لرم

فرهاد ورو ور روان شو، څنګ یې کیناست روبینې ور وکتل حک پک شوه فرهاد وویل:

- څوک خپل کیدونکي خاوند ته کم عقل وایي؟

روبينې په بيړه وويل:

- څه؟ چټي خپل زړه مه خوشحالوه

فرهاد هيڅ ونهٔ ويل بيرته پاڅيدو، روبينې پهٔ بيړه وويل:

- چيرې ځې؟

- خو تا وويل زړه مه خوشحالوه ځم بل چاسره به واده وکړم

- مړ به دې کړم، کينه!

فرهاد کيناست ويې ويل:

- ژوند راته زده کړي چې « بې له تا ستا هيڅوک نشته» خو ته ما لرې

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- بيا ونهٔ ژاړې... شيشکې سره ژړا خوند نهٔ کوي

روبينې وويل:

- ماسره واده کوې؟

فرهاد په خواشینۍ لهجه وویل:

- نه!

- ولې ؟

- غواړم سبق ته مې دوام ورکړم

- ههههه!

پـــــــای!